

מדוע פוחדת כל אשה בישראל לנוסע בלילה לבדה במונית וחוץ למרכז העיר

ריא עמדה בקצה הפרוזדור הארוך של בית-המשפט המתווי בתל-אביב, משי-תדלת שאיש לא יראה אותה שם. נבוכה, לבושה בשמלה הצנועה של נערה עובדת, חיכתה לתורה כדי להעיד. היא לא הואשמה בשום דבר, ובכל זאת היו פניה סמוקים מרוב בושה. כאשר שאלו אותה מה היא עושה במקום זה, השפילה את עיניה וי-השיבה תשובה מגומגמת.

היתה זאת חזות אופיינית למספר גדול והולך של נערות ונשים בישראל: הנשים שנפלו קרבן לאנסי המוניות. הן באות לדרוש צדק — ועל פניהן רשומה בושה וכלימה, כאילו הן אשר פשעו נגד החברה. מתוך בושה זו רבות מהן אף סופגות את הפגיעה הנוראה ומחרישות. הן אינן פונות למשטרה, תלונתן אינה מגיעה לבית-המשפט. "די בכושתי הפרטית", הן אומרות לעצמן, "אין צורך שהעולם כולו ידע עליה."

כך קורה שהנהג הפושע שביצע את זממו החלוני ממשיך לאחוז בהגה, מעודד מן ההצלחה הראשונה, מחפש קורבנות חדשים. מה הסתתר מאחורי אותה צעירה בת ה-23, שעלתה מהונגריה לפני שלוש שנים? הסיפור שגוללה בעדותה במשטרה מדהים לא מפני שהוא יוצא דופן, כי אם דווקא בשל היותו תופעה שכיחה כל-יך. על כן יש בו גם כדי להבהיר יותר מכל מחקר יבש את התופעה המטילה פחד על כל אשה בישראל, ברגע שהיא צריכה מונית בלילה. זהו סיפורה של הנערה כלשוונה:

★ ★ ★

"תתפוס אנשים בדרך..."

ה היתה בסביבות 12 בלילה. ניגשתי עם חבר לתחנה המקבית בתל-אביב,

לתפוס מונית לפתח-תקוה. הבחור ניגש לי נהג אחת המוניות ושאל: "אתה נוסע ב' שרות לפתח-תקוה?" הנהג ענה "כן". הבחור אמר לי שלום והלך. הוא גר בתל-אביב ורק בא ללחץ אותי לתחנה. התיישבתי במושב שלידי הנהג. מלכדי לא היה עדיין איש במכונית. הנהג הסתובב בחוץ לזופש נוסעים. ישבתי כך אולי עשר או 15 דקות. בסוף אמרתי לנהג שאין לי זמן לחכות כל הלילה ושהוא כבר יסע. הוא ענה: "צריך לתפוס אנשים."

אמרתי לו: "סע, אולי תתפוס אנשים בדרך". ידעתי שמחיר הנסיעה הוא בערך חצי לירה; במקרה הכי גרוע אצטרך לשלם בטובל שבעה מקומות.

★ ★ ★

התנפזות בדרך

התחלנו לנסוע. הוא שאל אותי אם אני עולה חדשה, ועוד שאלות כאלו. אז-כך אמר: "את יודעת מה? את מוצאת חן בעיני?" עניתי שזה לא מעניין אותי, ושאני לא רוצה לשמוע דברים כאלה. או הוא התחיל לנגוע בי בזמן הנסיעה. זה היה כבר ליד רמת-גן. אמרתי לו: "תן לי לצאת, אני לא רוצה לנסוע איתך."

הוא האיש את מהירות המכונית. ראיתי שהוא לא נוסע לפתח-תקוה. שאלתי אותו: "לאן אתה נוסע?" אמר לי: "מקום זה קור" אים לו כך וכך." הוא נסע מעליה שמאלה. כיום אני יודעת שזו הדרך לאיטדיין. קראתי ב"קול שיחזור, אבל הוא לא רצה לחזור.

הוא היה שיכור. ניסתי לנשק אותי והרי-נשתי ריח; וזה גרם לי הרגשה לא טובה בבטן וסחרחורת. אמרתי לו "עזוב!" הוא נסע לצד. היה קיר לבן, שהיום אני יודעת

על עבירה דומה. מיבחר מקרי, תיקים של השנה האחרונה בלבד, 15.3.59, בשעה שלוש לן

אנסי המונית

קרה, יצאה ומרת מאחד הבארים היים. היא ניגשה אל נהג המונית איש-שלום, הזמינה אתו להסיעה מורשה ליד רמת-השרון. במקום ל מורשה הסיע אותה נהג-המונית החולות שלידי שפת-הים. הזמרת יי מושב האחורי.

הוא עצר את המונית, פתח את האחורית וניסה להספל לנוסעת. סרבה ואז הלם בה הנהג בפיה, נעלו. "ולא היה מספיק פעם אחת", הנתקסת, כשהנהג הובא לבית-המשפט נתן לי עוד פעם. שפתותיה החלו דם. אך הנהג לא סיים. הוא נטל את של הזמרת, הוציא מתוכו שטר ש לירות ועוד פרוטות אחדות. אחר את הנוסעת מתוך המונית שלו, החוצה על החולות.

כשנשאל הנהג בבית-המשפט אם שאלות להציג לעדה, ענה: "זה למטה די להציג לה שאלות. אין לי כל עניי אני נשוי ואב לשני ילדים" השופט האמין לדברי העדה. גזר-הדין: 30 קנס או שמונה ימי מאסר, ומאסר-של עשרה ימים, למשך שנה.

ב'6.2.60, בשעה שלוש אחר-ה בתל-אביב, כלא נהג המונית פנחס (36) נוסעת במוניתו. הוא מגע מג עויב את המונית, תפס אותה בידה, אותה אל גופו והציע לה ללכת למקום שם לא יראה אותה איש. הוא אף ה שלם לה חמש לירות תמורת מגע בבית משפט השלום בתל-אביב הודה באשמה, נידון לחדשים מאסר. הוא על כך, בטענה שלא הבין את מ הכלה "בופר".

ב'7.5.59 יצאה אחות בבית-הלי-השומר מהצגת קולנוע רמה, ללכת ברגל לכיוון מקום עבודתה. הדביק אותה יוסף צרפתי (37) במ הוא עצר ושאל לאן היא הולכת. מע חציע לה להיכנס למכונית. הצעירה נכנסה. כעבור כמה דקות עה הציע לה מגע מיני תמורת כסן

לא ידעתי אפילו להגיד "הצילו" בעברית, רק צעקתי עשיתי איתו קרב. זה נמשך, אבל כמה זמן לא יכולתי להצריך. כשראה שאינני רוצה, תפס אותי בגרון וחשבתי שתיכף אמות. הוא ניסה להפשיט אותי. ניסיתי לפתוח את דלת המכונית אבל לא יכולתי.

החלטתי שמה שיהיה יהיה, אעשה משהו כדי להשתחרר. אמרתי לו: "יש לי חדר בתל-אביב, תבוא לשם ויהי בסדר. פה לא נוח." הסיבה היתה שרציתי לבוא ה עירה וללכת למכירי, שיציל אותי.

★ ★ ★

"לא רציתי סקנרד"

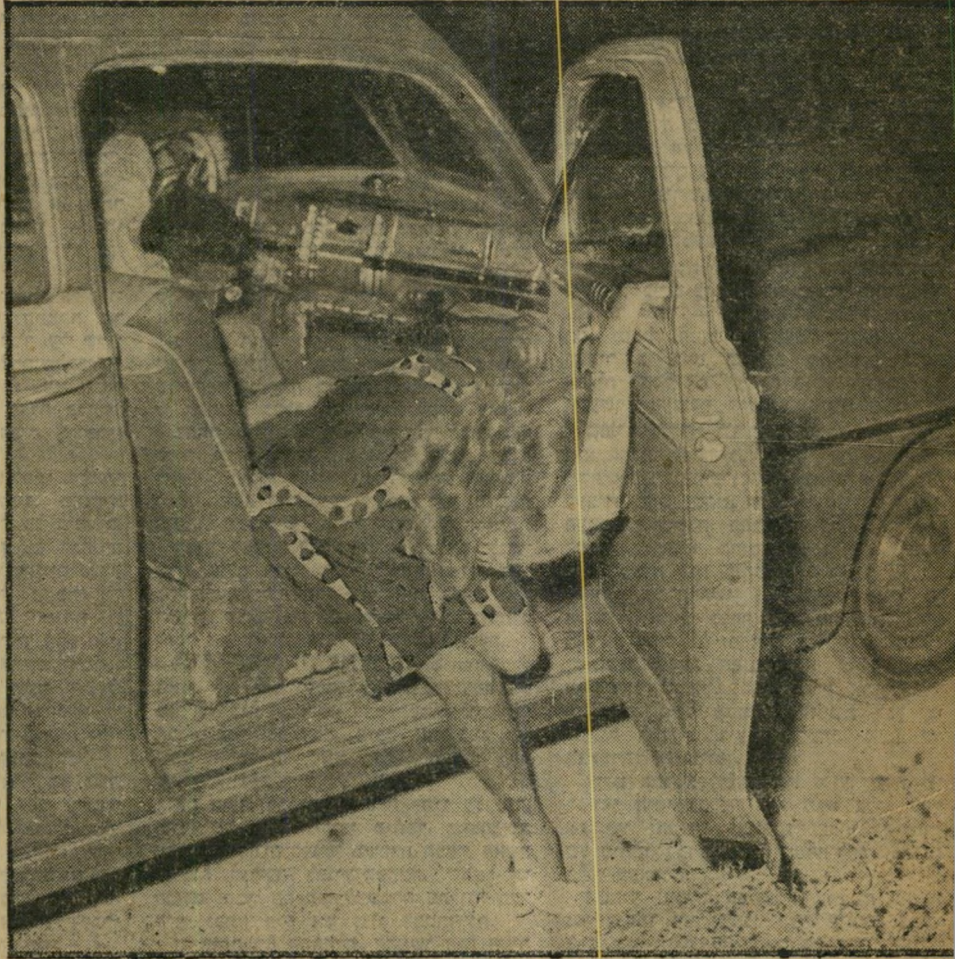
למשפחתי יש מכירים בתל-אביב, ולי בית שלהם רציני ללכת. אמרתי לנאשם שאני גרה אצל זקנה ואינני רוצה שהיא תראה אותי באה עם בחור. לכן אני אכנס קודם ואתן לו סימן מתי אפשר להיכנס.

באנו לשם בשעה אחת בלילה בערך. הדלת של המכיר שלי היא מול הכניסה. לא רציתי שיראה שאני נכנסת לשם והתביישתי ממה שיגידו מכירי, אם ידעו מה שקרה לי. לכן החלטתי לעלות לדירה אחרת באותו בית ואצלל. אם אצלל אצל מכירי, הנאשם יתפוש אותי ויתן לי מכות. ואז יהיה סקנרד גדול. רצתי למעלה וצלצלתי בדלת. גבר פתח את הדלת ושאלני "מה קרה?" אמרתי לו: "תן לי להיכנס, בא אחרי גבר ואני פוחדת". באה אשתו והתחילו לשאול שאלות. הם אמרו: "איפה הוא?" אמרתי: "פה, למטה". אז אמר הגבר: "אולי נקרא למשטרה?" אמרתי: "אינני רוצה לעשות דבר גדול, אבל אם צריך — בבקשה".

★ ★ ★

מיבחר מקרי

עד כאן סיפורה של אותה נערה. הנהג נמצא חייב, נידון לשלושה חודשי מאסר ולשישה חודשי מאסר-על-תנאי. אולם משמער תה של הפרשה היא שאין זה סיפור בודד, גם לא סיפור נדיר. סקירת תיקי בתיה-משפט של תל-אביב בלבד העלתה עשרות משפטים

תמונה שהפכה שיגרתית: נסיון להימלט מהמונית